

Jólasveinavísur Jóhannesar úr

Kötlum

Hér í styttri útgáfu

Segja vil ég sögu
af sveinunum þeim,
sem brugðu sér hér forðum
á bæina heim.

Þeir jólasveinar nefndust,
-um jólin birtust þeir,
og einn og einn þeir komu,
en aldrei tveir og tveir.

Stekkjastaur kom fyrstur,
stinnur eins og tré.
Hann laumaðist í fjárhúsin
og lék á bóndans fé.

Hann vildi sjúga ærnar,
-þá varð þeim ekki um sel,
því greyið hafði staurfætur,
-það gekk nú ekki vel.

Giljagaur var annar,
með gráa hausinn sinn.
Hann skreið ofan úr gili
og skaust í fjósið inn.

Hann faldi sig í básunum
og froðunni stal,
meðan fjósakonan átti
við fjósamanninn tal.

Stúfur hét sá þriðji,
stubburinn sá.
Hann krækti sér í pönnu,
þegar kostur var á.

Hann hljóp með hana í burtu
Og hirti agnirnar
Sem brunnu stundum fastar
Við barminn hér og þar.

Sá fjórði, **Þvörusleikir**,
Var fjarskalega mjór.
Og ósköp varð hann glaður,
Þegar eldabuskan fór.

Þá þaut hann eins og elding
Og þvöruna greip.
Og hélt með báðum höndum,
Því hún var stundum sleip.

Sá fimmti, **Pottaskefill**,
Var skítið kuldestá.
-Þegar börnin fengu skófir
hann barði dyrnar á.

Þau ruku upp, til að gá að
hvort gestur væri á ferð.
Þá flýtti hann sér að pottinum
og fékk sér góðan verð.

Sá sjötti, **Askasleikir**,
var alveg dæmalaus-
Hann fram undan rúmunum
Rak sinn ljóta haus.

Þegar fólkið setti askana
Fyrir kött og hund,
Hann slunginn var að ná þeim
og sleikja á ýmsa lund.

Sjöundi var **Hurðaskellir**,
-sá var nokkuð klúr,
Ef fólkið vildi í rökkrinu
fá sér væran dúr.

Hann var ekki sérlega
hnuggin yfir því,
þó harkalega marraði
hjörunum í .

Skyrjarmur, sá áttundi,
var skelfilegt naut.
Hann hlemminn ó'n af sánnum
með hnefanum braut.

Svo hámaði hann í sig
og yfir matnum gein.
Unz stóð hann á blístri
og stundi og hrein.

Níundi var **Bjúgnakrækir**,
Brögðóttur og snar.
Hann hentist upp í rjáfrin
og hnuplaði þar.

Á eldhúsbita sat hann
Í sóti og reyk
Og át þar hangið bjúga,
Sem engan sveik.

Tíundi var **Gluggagægir**,
grályndur mann,
Sem laumaðist á skjáinn
og leit inn um hann.

Ef eitthvað var þar inni,
álitlegt að sjá,
hann oftast nær seinna
Í það reyndi að ná.

Ellefti var **Gáttapefur**,
aldrei fékk sá kvef,
og hafði hann þó svo hlálegt
og heljarstórt nef.

Hann ilm af laufabrauði
Upp á heiðar fann,
Og léttur, eins og reykur,
á lyktina rann.

Ketkrókur, sá tólfti,
kunni á ýmsu lag. –
Hann þrammaði í sveitina
á Þorláksmessudag.

Hann krækti sér í tutlu,
þegar kostur var á.
En stundum reyndist stuttu
stauturinn hans þá

Þrettáandi var **Kertasníkir**,
Þá var tíðnin köld,
Ef ekki kom hann síðastur
á aðfangadagskvöld.

Hann elti litlu börnin,
Sem brostu, glöð og fín,
og trítluðu um bæinn
með tólgarkertin sín

Svo tíndust þeir í burtu,
það tók þá frost og snjór.
Á þrettándanum síðasti
sveinstaulinn fór.

